«Ο δημιουργός έπλασε την Ιταλία με σχέδια του Michelangelo.»

Mark Twain

Όπου μια, ακόμα, επίσκεψη, στην πατρίδα του Da Vinci αλλά και των Borgia, στην μητέρα του
Κολοσσαίου αλλά και
της Αναγέννησης δίνει
αφορμές για έκφραση.

Λαμπρή φθινοπωρινή μέρα, το ακριβώς αντίθετο από την προηγούμενη που έσταζε υγρασία μέσα από την ομίχλη των ορεινών περασμάτων του Futa Pass. Ο Άρνος ποταμός, ίσως μέσα στη θολούρα του να μην αντανακλού
σε την λαμπρότητα της μέρας αλλά όλα τα αναγεννησιακά
κτίρια,
χόρταιναν ήλιο πριν την ετήσια βουτιά τους, στον Ευρωπαϊκό χειμώνα.

Πλημμυρισμένη στον τουρισμό η Φλωρεντία, ξέχειλη από τα καραβάνια των Ιαπώνων, Αμερικανών και λοιπών αλλότριων εξαργυρώνε
ι, τ η βαθιά
της παράδοση.

Πόλη σκηνικό θεάτρου, με όλα τα στοιχεία της αναγεννησιακής υπερβολής και της υποκριτικής του καθολικισμού, πόλη θαύμα. Ο ένας δρόμος που περιβάλλει το τεράστιο οικοδομικό τετράφωνο
του
ξενοδοχείου
four
seasons
ονομάζεται
Giacomo M
atteotti
.
Η Ιταλία των αντιθέσεων.

Πάνω και στο πτώμα του σοσιαλιστή πολιτικού στρώθηκε ο δρόμος της κυριαρχίας του Ben

ito .
Υπόχρεος και αλληλέγγυος
ήταν ο Αδό
λφος στον
σύμμαχο
που του
απ
έδειξε ότι
,
ο ολοκληρωτισμός στην Ευρώπη,
δεν ήταν καμιά ουτοπία στις
αρχές του 20ού αιώνα.
Αρκούσε η εκμετάλλευση της λαϊκής δυσφορίας και τα κατάλληλα εργαλεία δημαγωγίας.
Δεν έστειλε τον
σημαδεμένο αντισυνταγματάρχη
Otto
Skorzeny
να ρισκάρει
αναιτίως
τον Απρίλη του ’43
στο
Gran
Sasso
για
να απελευθερώσει τον συλληφθέντα
συνάδελφο
.

Το ότι ο πρώην σοσιαλιστής δημοσιογράφος, πρώην κυβερνήτης, εξαίρετος, αν και περιορισμένου ρεπερτορίου
,
perfomer
και παρ’ ολίγον εκφραστής της νέας ρωμαϊκής κυριαρχίας κρεμάστηκε
ανάποδα
στην Piazzale Loreto του Μιλάνο,
δίπλα στην αγαπημένη τ
ου
Claretta
, δύο μόλις μέρες πριν το τέλος του γερμανού συμμάχου του,
δεν αποτέλεσε δικαιοσύνη. Πολύ δε περισσότερο δεν α

ποτέλεσε συγνώμη σε όλα τα θύματα του πολιτικού
του
καιροσκοπισμού.

Στις μέρες μας που η πολεμική του χρήματος είναι πιο αποτελεσματική από την οικονομία του πολέμου ο Silvio
κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή χωρίς
τα εγκλήματα στην
Αβησσυνία, χωρίς τα μελανά χιτώνια, δίχως
τις ντροπές στην Ήπειρο.

Αρκούν τα τηλεοπτικά σκουπίδια, τα σινιέ σταυρωτά κοστούμια και τα λαμπερά χαμόγελα. Ο κόσμος αλλάζει, ά
λλαζε, όχι τόσο, όσο να θεωρούνται παρωχημένες οι απόψεις του
George
Gordon
Byron
:

«Δεν υπάρχει κανένας νόμος, καμιά κυβέρνηση στην Ιταλία και είναι καταπληκτικό πόσο καλά πάνε τα πράγματα χωρίς αυτά»
είχε διατυπώσει ο γνωστός μας

λόρδος Βύρων
που άφησε
τα εγκόσμια ενάμισι αιώνα από το τέλος της
δεκαετία του ’
6
0, όταν η Ιταλία
, είκοσι χρόνια μετά το τέλος του Ελληνικού εμφύλιου,
έγινε το
επόμενο
πολιτικό εργαστήρι της Ευρώπης.

Ο Antonio Negri έχει πει για εκείνη την περίοδο:

*«…όλοι ήξεραν ότι η πρώτη μεγάλη απόπειρα δολοφονία*ς *στην πιάτσα Φοντάνα, στο Μιλάνο , το 1969 ήταν μια κρατική σφαγή (una strage di Stati).»*

